

[Poul Møller.]

Jeg synes, der er noget, der tyder på, at det ærede medlem ikke vil falde ind i en almindelig tone, hvor vi ikke prøver på at bruge skældsord over for hinanden.

Der har som sagt været mange ordførere for socialdemokratiet, og nogle af dem har vi beundret mere end andre, og vi har for nylig i fjernsynet haft en udsendelse om Staunings storhed fra dengang han var ordfører for sit parti. Det bragte mig igen til at tænke på Brand i Henrik Ibsens skuespil af samme navn, for der står: „Ej dværg bliver mandshøj, skønt han har en Goliath til oldefader“.

Men i alle disse beskyldninger for løs tale er der dog ikke nogen beskyldning for tankeløshed over for mit parti. Tankeløse var vi ikke, nej, vi vidste skam godt, hvad vi gjorde. Vi ville lægge en torpedo under arken og prøve at ødelægge den store gerning, som socialdemokratiet udfører i det danske folk.

Jeg tror, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen har besvaret, hvordan både han og jeg gik ind på en række af de store reformspørgsmål, der presser sig på: en administrativ reform, en skattereform, spørgsmålet om uddannelsesproblemer i fremtiden, og hvis det ærede medlem hr. K. B. Andersen ikke opfattede det, kan jeg igen henvise til min tale og bede ham om at læse den.

Ser vi på udtrykket ansvarsløst, var det da ansvarsløst af os, at vi arbejdede for at få dækket folkepensionsforliget, at vi ønskede, at man, inden man vedtog at skænke alle ældre borgere fuld folkepension, så også enedes om, hvordan denne folkepension skulle betales? Det arbejdede vi stærkt på. Det lykkedes ikke at få hverken finansministeren eller socialministeren til her at gå ind på vore tanker om, hvad det er at bære et ansvar i politisk gerning. Man kan sige, at det er ansvarsløst at ville behæfte befolkningen med skatter, man ikke skal bruge; det kan man måske sige, men man kan i hvert fald sige, at det ikke er ansvarsfuldt ikke at skaffe dækning til udgifter, man bevilger. Derfor var vi meget kritiske over for dette. Jeg er meget kritisk over for denne beregning med, at man skal samle op i en fond, for hvis man tror, man gør det, har man igen ikke forstået den finans-

politik, man selv fører. Hvis man tror, man kan poste penge ud af en fond, uden at det påvirker købekraften i de år, disse penge bliver postet ud, har man ikke forstået det. Der vil komme et købekraftstilskud fra statsfinanserne, den dag man tager fra en fond, hvad enten man kalder det folkepensionsfond eller noget andet. Men det kaldes altså ansvarløs tale og ansvarløs politik, at vi har arbejdet for at skaffe dækning for folkepensionsmillionerne.

Var det ansvarsløst af det konservative folkeparti, at vi har støttet regeringens markedspolitik gennem disse mange år? Har vi været principløse i forsvarspolitikken? Er det os, der er principløse i udenrigspolitikken? Er det os, der er rede til at gå ind i en flertalsregering, som den højtærede statsminister var det, med et parti, som netop har dokumenteret, at et af de vigtigste punkter i landets udenrigspolitik vil man have taget op til en revision? Det kan man vist ikke kalde ansvarsløst af os. Ansvarsløsheden må placeres andetsteds.

Er det ansvarsløst, at vi i den økonomiske udvikling ustandselig har arbejdet her i tinget for at få fremmet opsparingen? Har det været ansvarløs tale og ansvarløs gerning? Vi har ikke nået, hvad vi ville, men vi er dog nået et stykke ad vejen. Har det været principløst, har vi ikke stået på det princip ustandseligt, at vi skulle fremme den private opsparring mest muligt, hvis vi skulle skaffe kapitaldannelse, nemlig hvis vi skulle få rentetrykket ned og komme bort fra den ene valutakrise efter den anden? Man kan bedømme midlerne forskelligt. Nogle kan foretrække den offentlige opsparring; den kan måske være nødvendig, når den private ikke er stor nok, men man kan ikke sige, at man ikke kunne nå målet, hvis man ville fremme den private opsparring med tilstrækkelig energi og tilstrækkelig beslutsomhed. Det har man ikke villet, men ansvarsløst kan man ikke kalde det, at et parti, der står på den private ejendomsrets grund, vil fremme den private opsparring, for at vi kan få investeringskapital nok.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen var inde på, hvor bladene faldt hen fra VK-planen i sin tid. Jeg indrømmer, der faldt mange blade af træet, men de fleste